

Arrest

nr. 341 809 van 24 februari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger voor de minderjarige kinderen X en X, en X, enkel als wettelijke vertegenwoordiger voor het minderjarig kind X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2024 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 november 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 11 februari 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 13 februari 2020 België binnen met een paspoort en verzoekt op 18 februari 2020 om internationale bescherming. Op 25 januari 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nr. 273 051 van 20 mei 2022 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. A. G. V. M. en M. E. A. M., die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 13 februari 2020 als begeleide minderjarige België binnen en verzoeken op 8 juni 2022 om internationale bescherming. Op 12 april 2024 neemt de adjunct-commissaris ten aanzien van elk van hen een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige).

1.3. Op 14 november 2024 neemt de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris ten aanzien van verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw,

(…)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 25/01/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 20/05/2022 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 13/02/2020 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verblijft in België met haar 2 minderjarig) kinderen. Het is in het hoger belang van de minderjarige kinderen om bij de moeder te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Beide minderjarige kinderen dienden een eigen verzoek in op 08/06/2022, maar dit verzoek werd ook negatief afgesloten. Zij maken dus ook het voorwerp uit van het BGV en dienen hieraan mee gevolg te geven.

Gelet op het feit dat de kinderen van betrokkene ouder dan drie jaar zijn, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat de kinderen momenteel schoolgaande zijn. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien haar kinderen, ten gelijke titel als de andere kinderen in haar land, geen toegang zouden hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek. Een verlenging voor gezinnen met schoolgaande kinderen wordt geregeld bij omzendbrief van 29.04.2003 (gewijzigd bij de omzendbrief van 02.01.2016) waarbij de Dienst Vreemdelingenzaken kan beslissen dat de uitvoering van een eerste verwijderingsmaatregel, genomen in de periode vanaf het begin van de paasvakantie tot het einde van het schooljaar, opgeschort wordt tot het einde van het schooljaar.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verblijft in België met haar 2 minderjarig) kinderen. Beide minderjarige kinderen dienden eigen verzoek in op 08/06/2022, maar dit verzoek werd ook negatief afgesloten. Zij maken dus ook het voorwerp uit van het BGV en dienen hieraan mee gevolg te geven.

Betrokkene verklaart ook een relatie te hebben hier in België (partner – sinds 2020). Uit het administratief dossier van betrokkene blijken evenwel geen bewijzen van een dergelijke relatie en het loutere feit dat betrokkene dit verklaart, is op zich onvoldoende om een duurzame en stabiele relatie te bewijzen. Indien betrokkene effectief een gezinsleven in België onderhoudt, wijzen we erop dat het verzoek om internationale

bescherming van betrokkene negatief afgesloten werd en de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert.

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Het administratief dossier van betrokkene bevat geen aanvraag 9ter.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekende partijen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het hoorrecht en de rechten van verdediging (als algemeen beginsel van het Unierecht), van de artikelen 3, 6, 28 en 29 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag), van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel, dat bestaat uit twee onderdelen, is als volgt onderbouwd:

“EERSTE ONDERDEEL

1. In casu werd aan de verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, in toepassing van artikel 7 Vreemdelingenwet.

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer 2001-12, nr. 53K1825/001, 23).

Het dient derhalve te worden bevestigd dat het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten van verzoeker, dat met miskenning van bepaalde wetsartikelen werd genomen waardoor aan verzoeker bepaalde rechten werden ontnomen, als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Aangezien het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, dient dit recht ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten te worden erkend, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest; HvJ 18 december 2008, C-349/07 en HvJ 22 november 2012, C-277/11).

2. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersten (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

De voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld. Ook in de nationale regelgeving is dit niet geregeld.

Het gegeven dat de toepasselijke regeling, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken Richtlijn 2008/115/EG.

In dit verband dient tevens te worden verwezen naar het bepaalde in artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer).

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn een nuttig effect kent, dient verzoekster in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd. Het hoorrecht wordt dan ook geschonden indien de besluitvorming een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

Dat recht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De mogelijkheid om een besluitvorming te beïnvloeden volstaat.

3. De verzoekende partij had verschillende feitelijke elementen kunnen aanreiken, indien zij daadwerkelijk zouden zijn gehoord, die de besluitvorming van de verwerende partij konden beïnvloeden.

De verzoekende partij had in het bijzonder kunnen wijzen op haar duurzame relatie en de situatie van haar partner. In de bestreden beslissing wordt hierover thans aangehaald dat verzoekster een duurzame relatie heeft (sinds 2020) maar dat hierover verdere informatie zou ontbreken. Verzoekster had dan ook kunnen benadrukken dat zij een duurzame relatie heeft met de heer C. A. (...), geboren op (...) 1972 te Almaty, hebbende de nationaliteit van Oekraïne, RR: (...), verblijvende te 2950 Kapellen, Kazerneweg 35. Zijn dossier is gekend onder OV (...). Hij beschikt derhalve niet over dezelfde nationaliteit als verzoekster. Bovendien is zijn verzoek tot internationale bescherming nog hangende. Hij diende op 6 september 2022 een volgend verzoek tot internationale bescherming in (stuk 3). Dit verzoek werd op 22 februari 2024 ontvankelijk verklaard door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. In het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming wees hij tevens op de duurzame relatie die hij heeft met verzoekster. Zijn asielpcedure is derhalve nog lopende, hetgeen erop wijst dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst en ook verzoekster niet kan vergezellen naar El Salvador. De bestreden beslissing zou dan ook als gevolg hebben dat hun relatie zou worden doorbroken.

De verzoekende partij had er voorts op kunnen wijzen dat de minderjarige kinderen een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet hebben ingediend. Dit verzoek is momenteel nog in onderzoek, nadat het op 15 mei 2024 werd overgemaakt door het lokaal bestuur van Kapellen aan verweerder (stuk 4). In deze aanvraag benadrukken de minderjarige kinderen hun bijzondere binding met België. Door de gemachtigde wordt hiermee evenwel geen rekening gehouden in de bestreden beslissing. De bestreden beslissing heeft evenwel als gevolg dat de minderjarige kinderen hun vertrouwde omgeving moeten achterlaten, hun vertrouwde school en contacten worden doorbroken en dat het opvoedingstraject niet kan worden verdergezet. Verweerder is evenwel gehouden om met de concrete, primaire belangen van de minderjarige kinderen rekening te houden (zie ook verder hieronder), terwijl de gemachtigde zich thans in de bestreden beslissing slechts in algemene bewoordingen uitlaat over het "hoger belang van het kind", zonder rekening te houden met de concrete gevolgen voor de minderjarige kinderen indien zij op dermate korte tijd worden weggerukt uit hun vertrouwde omgeving waarin zij geïntegreerd zijn.

De verzoekende partij werd dan ook niet door verweerder in de gelegenheid gesteld om te worden gehoord, voorafgaandelijk het opleggen van een verwijderingsbeslissing. De verzoekende partij werd hierdoor de mogelijkheid ontnomen om naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 49, 50 en 55).

Het niet horen van de verzoekende partij heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian

Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hierdoor werd de verzoekende partij niet in staat gesteld naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken in het kader van de administratieve procedure, voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kon beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Gelet op deze elementen, wijst de verzoekende partij op een schending van het hoorrecht en de rechten van verdediging evenals het zorgvuldigheidsbeginsel.

TWEEDE ONDERDEEL

4. De verzoekende partij behoort tot een gezin met twee minderjarige kinderen. De moeder van het gezin werd geboren op (...) 1980 te San Salvador. Zij beschikt over de nationaliteit van El Salvador. De verzoekende partij diende hun land van herkomst toe te verlaten op 11 februari 2020. Het gezin (mevrouw M. G. (...) en haar twee minderjarige kinderen) kwamen naar België toe.

De bestreden beslissing – het bevel om het grondgebied te verlaten – heeft als gevolg dat de verzoekende partij zou dienen te verhuizen, na hun verblijf in België, naar het land waarvan zij geacht worden de nationaliteit te bezitten (El Salvador).

De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

“(...)”.

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar El Salvador (“nationaliteit: El Salvador”) en dit binnen een termijn van 30 dagen.

5. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er “grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen” (arrest Paposhvili, § 183).

6. De motieven in de bestreden beslissing geven geen blijk dat de verwerende partij op een zorgvuldige en redelijke wijze heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing.

De verzoekende partij had in het bijzonder wijst op haar duurzame relatie en de situatie van haar partner. In de bestreden beslissing wordt hierover thans aangehaald dat verzoekster een duurzame relatie heeft (sinds 2020) maar dat hierover verdere informatie zou ontbreken.

Verzoekster benadrukt dan ook dat zij een duurzame relatie heeft met de heer C. A. (...), geboren op (...) 1972 te Almaty, hebbende de nationaliteit van Oekraïne, RR: (...), verblijvende te 2950 Kapellen, Kazerneweg 35. Zijn dossier is gekend onder OV (...). Hij beschikt derhalve niet over dezelfde nationaliteit als verzoekster. Bovendien is zijn verzoek tot internationale bescherming nog hangende. Hij diende op 6 september 2022 een volgend verzoek tot internationale bescherming in (stuk 3). Dit verzoek werd op 22 februari 2024 ontvankelijk verklaard door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. In het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming wees hij tevens op de duurzame relatie die hij heeft met verzoekster. Zijn asielpcedure is derhalve nog lopende, hetgeen erop wijst dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst en ook verzoekster niet kan vergezellen naar El Salvador. De bestreden beslissing zou dan ook als gevolg hebben dat hun relatie zou worden doorbroken.

De verzoekende partij had er voorts op kunnen wijzen dat de minderjarige kinderen een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet hebben ingediend. Dit verzoek is momenteel nog in onderzoek, nadat het op 15 mei 2024 werd overgemaakt door het lokaal bestuur van Kapellen aan verweerder (stuk 4). In deze aanvraag benadrukken de minderjarige kinderen hun bijzondere binding met België. Door de gemachtigde wordt hiermee evenwel geen rekening gehouden in de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing heeft evenwel als gevolg dat de minderjarige kinderen hun vertrouwde omgeving moeten achterlaten, hun vertrouwde school en contacten worden doorbroken en dat het opvoedingstraject niet kan worden verdergezet. Verweerder is evenwel gehouden om met de concrete, primaire belangen van de minderjarige kinderen rekening te houden (zie ook verder hieronder), terwijl de gemachtigde zich thans in de bestreden beslissing slechts in algemene bewoordingen uitlaat over het “hoger belang van het kind”, zonder rekening te houden met de concrete gevolgen voor de minderjarige kinderen indien zij op dermate korte tijd worden weggerukt uit hun vertrouwde omgeving waarin zij geïntegreerd zijn.

De bestreden beslissing vormt om deze redenen en gelet op de motieven in de bestreden beslissing, een ongeoorloofde inbreuk op de primaire belangen van de minderjarigen.

Met de primaire belangen van de minderjarigen werd niet op een zorgvuldige wijze rekening gehouden door verweerder, voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing.

De minderjarige kinderen vormen nochtans een kwetsbaar persoon.

Gelet op wat de minderjarige kinderen in hun jonge leven reeds meemaakten, in acht genomen de situatie van hun ouders, mag het daarenboven duidelijk zijn dat zij nog kwetsbaarder zijn dan een “modaal” kind.

Bij de beoordeling voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing, moet bijzondere aandacht worden besteed aan de toestand van de minderjarige kinderen en de impact die deze beslissing op hen heeft. Naast artikel 74/13 Vreemdelingenwet, wijst de verzoekende partij op artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, volgens hetwelk bij alle beslissingen die kinderen raken, de belangen van het kind voorop moeten worden gesteld.

Dat betekent dat de bestreden beslissing in lijn met het Verdrag moet zijn én dat bij elke individuele verhuisbeslissing de belangen van het betrokken kind in kaart moeten worden gebracht en zwaarder moeten tellen dan andere belangen. Artikel 6 van hetzelfde verdrag noemt het recht op een zo goed mogelijke ontwikkeling van elk kind en de artikelen 28 en 29 voorzien in het recht op (passend) onderwijs, gericht op de zo volledig mogelijke ontplooiing van de persoonlijkheid, talenten en geestelijke en lichamelijke vermogens van het kind.

De vereiste van effectieve rechtsbescherming maakt het noodzakelijk dat de rechtbank de bestreden beslissing nog intensiever toetst wanneer er grondrechten van het kind in het geding zijn.

De bestreden beslissing heeft – zoals hierboven uiteengezet – echter als gevolg dat de minderjarige kinderen hun vertrouwde omgeving andermaal moeten achterlaten, hun vertrouwde school en contacten andermaal worden doorbroken en dat het opvoedingstraject en de medische begeleiding die zij verkrijgen niet kan worden verdergezet.

De verzoekende partij benadrukt ten stelligste dat, nog los van het gegeven dat een verhuis altijd een “life-event” is, het in casu niet gaat om een eenmalige verhuis maar een zoveelste verandering op rij en het niet gaat om een verhuis waarbij niet danig veel verandert in de thuissituatie. De bevolen transfer vormt een inbreuk op de stabiliteit en continuïteit, broodnodig voor een optimale ontwikkeling van een (jong) kind.

De aanwezigheid van de alleenstaande moeder van de minderjarige kinderen verandert hier niet veel aan.

Ter zake kan worden gewezen op verschillende (publiek gemaakte) studies waaruit blijkt dat kinderen van asielzoekers doorgaans meer dan gemiddeld kwetsbaar zijn en opgroeien in een omgeving waar ondersteuning voor het gezin en de opvoeding verre van optimaal is. Ze hebben te maken met een opeenstapeling van risicofactoren die hun ontwikkeling bedreigen. Daar waar andere kinderen en hun ouders voldoende veerkracht, vertrouwen en flexibiliteit hebben om een verhuizing het hoofd te bieden, ontbreken dergelijke beschermende factoren vaak in het leven van een asielzoekerskind. Het veelvuldig verhuizen vormt daarom een extra ontwikkelingsrisico voor asielzoekerskinderen¹.

Daarnaast komt ook het recht op onderwijs in het gedrang. Nog los van een eventuele aanpassingsperiode die van invloed kan zijn op de studieprestaties, rijst de vraag naar de uitwisseling van informatie tussen scholen over het functioneren van het betreffende kind, zodat aan de nieuwe leerling een gepaste (studie)begeleiding kan worden gegeven.

De beslissing van verweerder doorkruist dan ook de primaire belangen van de minderjarige kinderen en schendt de fundamentele grondrechten van de minderjarigen.

Omwille van bovenvermelde redenen, dringt zich een schending op van artikel 8 EVRM, 3, 6, 28 EN 29 IVRK, artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

Als bijlage bij het verzoekschrift worden fotokopieën van een bijlage 26quinquies van de partner van verzoekster (stuk 3) en van een schrijven van het lokaal bestuur van Kapellen van 15 mei 2024 (stuk 4) gevoegd.

3.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op het in het verzoekschrift ontwikkelde middel.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Het hoorrecht en de rechten van verdediging

Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, §§ 30 en 34).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, § 87, en de aldaar aangehaalde rechtspraak). Indien een vreemdeling naar behoren is gehoord over de onwettigheid van zijn verblijf in het kader van een verblijfsprocedure, dan moet deze vreemdeling niet noodzakelijkerwijze terug worden gehoord alvorens een terugkeerbesluit wordt genomen, wanneer dit terugkeerbesluit nauw verbonden is met de weigering van een verblijfsaanvraag (zie HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, § 60).

Te dezen blijkt uit de voorliggende stukken dat verzoekster, alvorens de bestreden beslissing werd genomen, in het raam van het door haar ingediende verzoek om internationale bescherming werd gehoord en daarbij de mogelijkheid had om haar gezinssituatie en het privéleven van haar en haar minderjarige kinderen te verduidelijken en uiteen te zetten om welke redenen zij meende niet te kunnen terugkeren naar haar land van herkomst. Verzoekende partijen houden in het eerste middelonderdeel voor dat verzoekster nog bijkomend had moeten worden gehoord en wijzen er in dit verband op dat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is bepaald dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Zij lichten toe dat indien verzoekster daadwerkelijk zou zijn gehoord, zij nog verschillende feitelijke elementen had kunnen aanreiken die de besluitvorming hadden kunnen beïnvloeden. Zij benadrukken dat verzoekster een duurzame relatie heeft met haar Oekraïense partner, wiens verzoek om internationale bescherming nog hangende is, en dat de minderjarige kinderen van verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hebben ingediend waarin zij hun bijzondere binding met België hebben benadrukt. Door de bestreden beslissing zouden de minderjarige kinderen hun vertrouwde omgeving moeten achterlaten, zouden “hun vertrouwde school en contacten worden doorbroken” en zou het opvoedingstraject niet kunnen worden verdergezet. Zij hekelen dat verwerende partij zich slechts in algemene bewoordingen uitlaat over het hoger belang van het kind, zonder rekening te houden met de concrete gevolgen voor de minderjarige kinderen indien zij op dermate korte tijd worden weggerukt uit hun vertrouwde omgeving waarin zij geïntegreerd zijn. Met deze uiteenzetting tonen verzoekende partijen evenwel niet aan dat zij verwerende partij nog echt relevante en specifieke inlichtingen hadden kunnen verstrekken waarvan deze nog geen kennis had bij het nemen van de bestreden beslissing en/of die haar ervan hadden kunnen weerhouden om deze beslissing te nemen. In de bestreden beslissing wordt immers overwogen dat verzoekster verklaard heeft een relatie te hebben in België, doch dat er in het administratief dossier geen bewijzen van een dergelijke relatie zijn en dat het loutere feit dat verzoekster dit verklaart op zich onvoldoende is om een duurzame en stabiele relatie te bewijzen. Tevens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de kinderen van verzoekster een eigen verzoek om internationale bescherming hebben ingediend en daarbij brieven en kaartjes van hun vrienden en een schoolattest hebben neergelegd. Dat de kinderen in het gezin van verzoekster zich in zekere mate integreerden en dat er een zekere binding met België is ontstaan, hangt samen met het feit dat zij reeds enige tijd in België verblijven en naar school gaan. Dit zijn geen gegevens waarvan moet worden aangenomen dat verwerende partij er geen kennis van had of kon hebben, louter omdat zij verzoekster (of haar kinderen) niet bijkomend hoorde.

De Raad wijst er bovendien nog op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13, *PPU, M.G. e.a.*, § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, C-301/87, *Frankrijk/Commissie*, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, C-288/96, *Duitsland/Commissie*, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, C-141/08 P, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, C-96/11 P, *Storck/BHIM*, § 80). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekende partijen

specifieke omstandigheden hadden kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13, *PPU, M.G. e.a.*, § 40).

Te dezen kunnen verzoekende partijen niet worden gevolgd waar zij in het eerste middelonderdeel lijken te willen stellen dat, indien verzoekster nog bijkomend zou zijn gehoord, de besluitvorming een andere afloop had kunnen hebben. Zij voegen bij hun verzoekschrift weliswaar een fotokopie van een bijlage 26*quinquies* van de zogenaamde partner van verzoekster (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 3), doch hieruit kan slechts blijken dat de betrokkene op 6 september 2022 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Er blijkt niet dat deze een relatie, laat staan een stabiele en duurzame relatie, heeft met verzoekster. Aldus tonen zij hiermee niet *in concreto* aan dat zij, indien zij zouden zijn gehoord, elementen hadden kunnen aanreiken die hadden kunnen leiden tot een andere afweging dan dat uit het administratief dossier geen bewijzen van een dergelijke relatie blijken en dat het loutere feit dat verzoekster dit verklaart op zich onvoldoende is om een duurzame en stabiele relatie te bewijzen, laat staan tot een andere afloop van de besluitvorming. Daarnaast voegen verzoekende partijen bij hun verzoekschrift een schrijven van het lokaal bestuur van Kapellen van 15 mei 2024 (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 4). Hieruit kan blijken dat de kinderen van verzoekster in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet aan het lokale bestuur van de gemeente Kapellen een dossier hebben overgemaakt, doch hiermee tonen verzoekende partijen niet *in concreto* aan dat de kinderen van verzoekster een bijzondere binding hebben met België die het nemen van de bestreden beslissing onwettig maakt. De Raad wijst er hierbij op dat verwerende partij in de bestreden beslissing uitdrukkelijk heeft gesteld – en dit is geenszins kennelijk onredelijk – dat het in het hoger belang van de minderjarige kinderen is “*om bij de moeder te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten*”. Verwerende partij heeft hiermee aangegeven dat zij hoe dan ook de gezinseenheid wenst te laten primeren. Bovendien heeft zij toegelicht dat het recht op onderwijs niet absoluut is en geenszins automatisch recht op verblijf geeft, evenmin wanneer de betrokkenen in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zouden hebben. Zij heeft ook aangegeven dat verzoekster steeds gebruik kan maken van de mogelijkheid om een verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten te vragen “*met het oog op een vertrek*”. Door in hun verzoekschrift louter te wijzen op de “*bijzondere binding*” van hun kinderen met België, zonder deze binding *in concreto* toe te lichten, maken verzoekende partijen niet aannemelijk dat de besluitvorming een andere afloop had kunnen hebben wanneer verzoekster of haar kinderen hierover bijkomend zou(den) zijn gehoord.

Aldus tonen verzoekende partijen niet aan dat verzoekster, indien zij nog bijkomend zou zijn gehoord, nog dienstige inlichtingen had kunnen verschaffen over haar beweerde partner of de binding van de kinderen met België die verwerende partij er konden van weerhouden om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Hun betoog laat niet toe te besluiten dat zij een belang hebben bij de aangevoerde schending van het recht om te worden gehoord als onderdeel van hun rechten van verdediging.

Een schending van het hoorrecht of van de rechten van verdediging die tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing zou kunnen leiden kan niet worden vastgesteld.

3.3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 3, 6, 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

- “1. *Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*”

Wanneer verzoekende partijen een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, is het in de eerste plaats hun taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hen ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Te dezen wordt niet betwist dat verzoekster met haar minderjarige kinderen een gezin vormt.

Dit neemt niet weg dat verzoekster en haar kinderen nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werden gemachtigd of toegelaten. De bestreden beslissing, die dus geen einde stelt aan enig bestaand recht op verblijf, kan daarom niet worden beschouwd als een inmenging in het privé- of gezinsleven die enkel mogelijk zou zijn in de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM bepaalde gevallen. Daarnaast moet worden geduïd dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, *Gül/Zwitserland*). De Raad stelt verder vast dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat het gezinsleven van verzoekster met haar kinderen in het gedrang komt nu zij samen met haar kinderen het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het is voor ieder normaal redelijk denkend mens evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders die voor hen zorgen. Dit impliceert dat wanneer deze ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, deze ouders zich hierbij dienen te laten vergezellen door de jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Verwerende partij heeft met deze evidentie rekening gehouden door op de bestreden beslissing ook de naam van de twee minderjarige kinderen te vermelden en erin te stellen dat deze kinderen ook het voorwerp uitmaken van het bevel om het grondgebied te verlaten en daaraan mee gevolg dienen te geven. De bestreden beslissing maakt het verzoekster en haar kinderen bijgevolg niet onmogelijk om verder samen te leven.

Ook het loutere feit dat de kinderen van verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hebben ingediend en daarin *“hun bijzondere binding met België”* benadrukken laat als zodanig niet toe te besluiten dat enig aspect van hun privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt ernstig wordt geraakt. Zo al zou moeten worden verondersteld dat deze kinderen bepaalde banden met personen in België hebben ontwikkeld die van die aard en intensiteit zijn dat eventueel zou kunnen worden aangenomen dat deze deel uitmaken van een beschermd aspect van hun privéleven, wat *in casu* niet *in concreto* wordt aangetoond, dan blijkt in ieder geval niet dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat deze banden niet kunnen worden verdergezet vanuit het buitenland door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen of door wederzijdse bezoeken. Voorts wordt er in de bestreden beslissing nog terecht op gewezen dat *“de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien haar kinderen, ten gelijke titel als de andere kinderen in haar land, geen toegang zouden hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering”*. Door er louter op te wijzen dat de kinderen naar school gaan, zonder *in concreto* aan te tonen dat de kinderen in El Salvador niet naar school kunnen gaan, doen verzoekende partijen aan deze vaststelling geen afbreuk. Aldus maken zij niet aannemelijk dat hun kinderen in El Salvador geen onderwijs, in de zin van de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag, kunnen genieten.

Verzoekende partijen kunnen voorts niet worden gevolgd in zoverre zij willen aangeven dat verwerende partij – die zoals reeds gesteld een groot gewicht heeft gegeven aan de vereiste om de gezinseenheid tussen de moeder en de minderjarige kinderen te bestendigen – naliet om, zoals in artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag is bepaald, de nodige aandacht te besteden aan de belangen van de minderjarige kinderen. Zoals hoger reeds werd gesteld, is het in het hoger belang van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders die voor hen zorgen en heeft verwerende partij met deze evidentie rekening gehouden door op de bestreden beslissing ook de naam van de twee minderjarige kinderen te vermelden en erin te stellen dat deze kinderen ook het voorwerp uitmaken van het bevel om het grondgebied te verlaten en daaraan mee gevolg dienen te geven.

Verzoekster verbleef tijdelijk in België tijdens de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming, doch is net als haar kinderen van Salvadoraanse nationaliteit. Verzoekende partijen laten gelden dat de kinderen kwetsbaar zijn en menen dat de bestreden beslissing als gevolg heeft *“dat de minderjarige kinderen hun vertrouwde omgeving andermaal moeten achterlaten, hun vertrouwde school en contacten andermaal worden doorbroken en dat het opvoedingstraject en de medische begeleiding die zij verkrijgen niet kan worden verdergezet”*. Zij tonen evenwel niet aan dat de kinderen schade zouden lijden doordat zij zich samen met hun moeder naar hun land van nationaliteit dienen te begeven. Voorts blijkt nergens uit dat de kinderen van verzoekster in België een welbepaald opvoedingstraject volgen of medische begeleiding verkrijgen en tonen verzoekende partijen hoe dan ook niet aan dat het opvoedingstraject dat of de begeleiding die vereist zou zijn niet kan worden verdergezet in El Salvador.

Er kan ook niet worden aangenomen dat een verderzetting van een onwettig verblijf in België tot gevolg heeft dat de kinderen van verzoekster genieten van de “*stabiliteit en continuïteit*” die is vereist voor een “*optimale ontwikkeling van een (jong) kind*”. De verwijzing naar allerhande studies waarin wordt gewezen op de kwetsbaarheid van kinderen van asielzoekers laat hier niet anders over denken. Het betoog van verzoekende partijen over de “*bijzondere binding*” van hun kinderen met België laat immers toe vast te stellen dat deze kinderen zich gemakkelijk konden aanpassen aan het leven in België, een voor hen, bij aankomst, vreemd land. Op basis van de door verzoekende partijen verstrekte uiteenzetting kan bijgevolg niet worden aangenomen dat de kinderen problemen zouden hebben om zich, na een verhuis, verder te ontwikkelen in het land waarvan zij en hun moeder de nationaliteit hebben.

De bestreden beslissing heeft ook geenszins tot gevolg dat verzoekster en haar kinderen “*abrupt*” worden onttrokken aan hun omgeving. De bestreden beslissing werd pas genomen nadat hun verzoeken om internationale bescherming negatief werden afgesloten. Verzoekende partijen konden dus reeds lang inschatten dat verzoekster en haar kinderen België zouden moeten verlaten. In de bestreden beslissing wordt daarenboven nog gewezen op de mogelijkheid om een verlenging van de termijn voor het vrijwillig vertrek te vragen.

Voorts wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoekster verklaarde sinds 2020 ook een relatie te hebben in België, doch dat uit het administratief dossier geen bewijzen van een dergelijke relatie blijken en dat het loutere feit dat verzoekster dit verklaart op zich onvoldoende is om een duurzame en stabiele relatie te bewijzen. Door in hun verzoekschrift louter te benadrukken dat verzoekster een duurzame relatie heeft met een man van Oekraïense nationaliteit wiens verzoek om internationale bescherming nog hangende is en bij hun verzoekschrift een bijlage 26*quinquies* van deze zogenaamde partner van verzoekster te voegen (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 3), weerleggen noch ontkrachten verzoekende partijen deze vaststellingen van de bestreden beslissing en tonen zij het bestaan, laat staan het duurzame karakter, van deze beweerde relatie niet aan.

De beschouwingen van verzoekende partijen geven geen aanleiding tot de vaststelling dat verwerende partij enig relevant gegeven niet bij haar besluitvorming heeft betrokken of dat er op haar enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die haar zou verhinderen om de bestreden beslissing te nemen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Een schending van de artikelen 3, 6, 28 of 29 van het Kinderrechtenverdrag – bepalingen die bovendien geen directe werking hebben (cf. RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554) – blijkt evenmin.

3.3.2.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Te dezen blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat met deze elementen rekening werd gehouden nu er (onder meer) wordt overwogen dat het in het hoger belang van de minderjarige kinderen is “*om bij de moeder te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten*”, dat uit het administratief dossier geen bewijzen van een relatie blijken en dat het loutere feit dat verzoekster dit verklaart op zich onvoldoende is om een duurzame en stabiele relatie te bewijzen, en dat verzoekster verklaarde geen medische problemen te hebben en haar administratief dossier “*geen aanvraag 9ter*” bevat. Voor zover verzoekende partijen beweren dat niet blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de elementen uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, ontkennen zij de realiteit. Het gegeven dat verzoekende partijen het niet eens zijn met de appreciatie door verwerende partij van de “*persoonlijke situatie*” van verzoekster en de kinderen impliceert niet dat de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgenomen verplichting niet werd gerespecteerd.

Bovendien wenst de Raad erop te wijzen dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in deze zin hogere rechtsnormen weerspiegelt, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Wat de Raad hoger, onder punt 3.3.2.1., heeft vastgesteld aangaande de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM geldt eveneens aangaande de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet nu verzoekende partijen hun argumentatie enkel ontwikkelen in het licht van het gezins- en privéleven van verzoekster en haar kinderen.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.2.3. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 8 van het EVRM, de artikelen 3, 6, 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.4. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN